

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 542
Ημερομ. Κατάθεσης: 9/12/2024

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Πάυλος Χρηστίδης
Βουλευτής Νοτίου Τομέα Β' Αθήνας

Αθήνα, 29 Νοεμβρίου 2024

Προς: τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων, κ. Κωνσταντίνο Τασούλα

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς τους Υπουργούς

- Υγείας,
κ. Άδωνι Γεωργιάδη
- Υποδομών και Μεταφορών,
κ. Χρήστο Σταϊκούρα

Θέμα: « Τραγική καθυστέρηση διακομιδής ασθενούς από ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ»

Κύριε Υπουργέ,

Καταθέτω ως αναφορά, άρθρο που δημοσιεύθηκε στον ενημερωτικό ιστότοπο "City Status", σχετικά με την αναμονή ασθενοφόρου επί δύο ώρες, με τραγικό αποτέλεσμα την κατάληξη του ασθενούς.

Στο editorial- αφού περιγράφεται επακριβώς το δραματικό χρονικό της ιδιαίτερα καθυστερημένης διακομιδής τους ασθενούς στο νοσοκομείο- τίθενται μεταξύ άλλων εύλογα ερωτήματα όπως: - Γιατί το 2024, σε μια ευρωπαϊκή χώρα, όπου η Κυβέρνηση επικαλείται διαρκώς τη βελτίωση της ποιότητας ζωής των πολιτών, οι άνθρωποι χρειάζεται να περιμένουν πάνω από 2 ώρες για ένα ασθενοφόρο; - Γιατί οι υποδομές και η στελέχωση κρίσιμων υπηρεσιών είναι (επιεικώς) ελλιπείς, σε βαθμό που αποτελούν κίνδυνο για την ζωή των πολιτών της; - Γιατί ένας άνθρωπος που πλήρωσε επί σειρά ετών φόρους και ασφαλιστικές εισφορές, καταλήγει στην δύση της ζωής του να παίρνει μια σύνταξη, που όχι μόνον δεν του έφτανε για να ζήσει αλλά και δεν είχε καν την αυτονόητη άμεση συνδρομή του ΕΚΑΒ, όταν την χρειάστηκε;

Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε για τις ενέργειες που προτίθεστε να αναλάβετε, προκειμένου να λυθεί εξάπαντος το χρόνιο πρόβλημα των καθυστερήσεων άφιξης των

ασθενοφόρων του ΕΚΑΒ, με δραματικές συνέπειες για τους ασθενείς, παρά τις φιλότιμες κάθε φορά προσπάθειες των εξαιρετικών πληρωμάτων ικανών διασωστών;

Επισυνάπτεται το σχετικό άρθρο.

Ο Αναφέρων Βουλευτής

Πάυλος Χρηστίδης

Δύο ώρες και κάτι λεπτά...

“City Status”

Κωνσταντίνος Μπιθυμήτρης

Κυριακή 24 Νοεμβρίου 2024 11:44

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου 2024 – ώρα 17.19

Παίρνω στο κινητό ένα μήνυμα από την μητέρα μου ότι έχει πέσει ο 90χρονος πατέρας μου και δεν μπορεί να τον σηκώσει.

Συμπτωματικά μου το έστειλε ακριβώς την ώρα που πάρκαρα έξω από το πατρικό μου, οπότε σε ένα λεπτό έχω τρέξει μέσα και τον σηκώνω από το πάτωμα βάζοντας τον με δυσκολία να καθίσει σε μια καρέκλα.

Είναι προφανές πως δεν έχει επαφή με το περιβάλλον κι ανησυχώντας για πιθανό εγκεφαλικό, καλώ το ΕΚΑΒ. Ώρα κλήσης: 17.23.

Προσπαθώ να συνεφέρω τον πατέρα μου, μιλώντας ταυτόχρονα με τον οικογενειακό μας γιατρό, ο οποίος εκτιμά από τα συμπτώματα που του περιγράφω στο τηλέφωνο, πιθανό ισχαιμικό επεισόδιο.

Μισή ώρα μετά, το ασθενοφόρο δεν έχει φανεί. Ξανακαλώ στις 18.04 για να μου πουν πως δεν έχει δοθεί ακόμα η κλήση γιατί τα ασθενοφόρα είναι απασχολημένα.

Δεν γνωρίζουν να μου πουν πότε θα έρθει. Τους ρωτάω τι περιστατικό έχουν γράψει στην κλήση. Μου απαντούν «πιθανό εγκεφαλικό επεισόδιο».

Ο πατέρας μου αρχίζει να συνέρχεται ελαφρώς, όμως δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια του. Παίρνω ξανά τον γιατρό για να τον ρωτήσω μήπως δεν χρειάζεται να διακομισθεί. Είναι κατηγορηματικός: Αν όντως είναι παροδικό ισχαιμικό επεισόδιο (δεν μπορούσε να είναι σίγουρος από το τηλέφωνο), θα ακολουθήσει και δεύτερο. Πρέπει να διακομισθεί άμεσα.

Η ώρα έχει πάει 18.44. Ξανακαλώ το 166. Μου λένε ξανά τα ίδια. «Να κάνετε λίγο υπομονή, δεν ξέρουμε σε πόση ώρα θα μπορέσουμε να στείλουμε ασθενοφόρο.» Αρχίζω και φωνάζω και ή μου το κλείνουν στα μούτρα ή πέφτει η γραμμή, δεν ξέρω τι από τα δύο. Στις 18.45 ξανακαλώ. Ξανά τα ίδια...

Ο πατέρας μου στο μεταξύ, έχει ανακτήσει την διαύγεια του σε ένα βαθμό και δακρυσμένος μου λέει «Άστους...βάλε με στο κρεβάτι να κοιμηθώ...είμαι πολύ κουρασμένος. Αν πάμε στο νοσοκομείο δεν θα με αφήσουν να κοιμηθώ». Βλέπω τον φόβο στα μάτια του, αισθάνομαι και την παραίτηση του... Νιώθω τον δικό μου φόβο σε κάθε παλμό. Κοιτάζω το ρολόι μου. 140 παλμοί. Σε λίγο θα χρειαστώ κι εγώ ασθενοφόρο, αλλά ας ανησυχήσω αργότερα για αυτό...

Ώρα 19.08. Ξανακαλώ στο 166 και πλέον ωρύομαι. Έχουν περάσει σχεδόν ΔΥΟ ΩΡΕΣ από την πρώτη κλήση και ακόμα δεν έχει ανατεθεί σε ασθενοφόρο να μεταβεί.

Έχω εξαντληθεί από την οργή και την αγωνία. Αφήνω την μητέρα μου δίπλα στον πατέρα μου και κάθομαι στα σκαλάκια της πολυκατοικίας για να καπνίσω. Σκέφτομαι ότι δεν έχει νόημα να ξανατηλεφωνήσω, να φωνάξω, να βρίσω. Κανείς δεν ακούει σε ένα κράτος που έχει εγκαταλείψει προ πολλού τους πολίτες στην μοίρα τους, προφασιζόμενο την ατομική ευθύνη του καθενός.

Το ασθενοφόρο ήρθε μετά τις 19.30. Δεν κοίταξα καν το ρολόι μου, πάντως ήταν πάνω από δυο ώρες μετά την πρώτη κλήση μου.

Ένα εξαιρετικό πλήρωμα με ικανούς διασώστες τον ανέλαβε. Απολογήθηκαν κι ας μην έφταιγαν. Μου είπαν ότι από την ώρα που έλαβαν την κλήση από το κέντρο, έκαναν 17 λεπτά από το Λαϊκό (όπου άφησαν τον προηγούμενο) μέχρι το σπίτι μας στα Κάτω Πετράλωνα.

Ο πατέρας μου διακομίσθηκε στο νοσοκομείο, όπου το επόμενο πρωί άφησε την τελευταία του πνοή. Οι υπόλοιπες λεπτομέρειες δεν έχουν σημασία. Δεν ξέρω αν δεν είχε καθυστερήσει τόσο η διακομιδή, αν θα είχε σωθεί. Πιθανώς όχι. Η κατάσταση της υγείας του ήταν ήδη επιβαρυνμένη και ίσως μια άμεση διακομιδή να μην είχε αλλάξει το αποτέλεσμα.

Άφησα να περάσουν μερικές ημέρες πριν γράψω αυτό το κείμενο. Πρώτα από όλα επειδή είχε προτεραιότητα να φροντίσω για τον αποχαιρετισμό του, να τον τιμήσω όπως του άξιζε και παράλληλα να φροντίσω και την μάνα μου.

Δευτερευόντως, ήθελα να σκεφτώ όλα αυτά που έγιναν, να προσπαθήσω να βρώ έστω ένα ψήγμα λογικής ή μια πειστική δικαιολογία για όλο αυτό που συνέβη. Δεν μπόρεσα.

Το 2024, σε μια ευρωπαϊκή χώρα, όπου ο πρωθυπουργός, οι υπουργοί και οι βουλευτές του μιλούν διαρκώς για την βελτίωση της ποιότητας ζωής των πολιτών, οι άνθρωποι χρειάζεται να περιμένουν πάνω από 2 ώρες για ένα ασθενοφόρο.

Το 2024, μια κυβέρνηση που ΔΕΝ ανέλαβε χθες την διακυβέρνηση κι έτσι δεν μπορεί να τα ρίξει στους προηγούμενους, έχει αφήσει το κράτος ανοχύρωτο και τους πολίτες απροστάτευτους.

Το 2024, σε μια χώρα με υψηλή (και άδικη πολλές φορές) φορολογία, οι υποδομές και η στελέχωση κρίσιμων υπηρεσιών είναι (επιεικώς) ελλιπείς, σε βαθμό που αποτελούν κίνδυνο για την ζωή των πολιτών της.

Το 2024, βλέπουμε έναν υπουργό Υγείας να κουνάει το δάχτυλο σε όσους τολμούν να μιλήσουν για τις παθολογίες του Εθνικού Συστήματος Υγείας, βαφτίζοντας τους όλους αυθαίρετα ΣΥΡΙΖΑΙΟΥΣ.

Το 2024, κάθε φορά που γίνεται κάτι δραματικό, εκείνοι που έχουν την πραγματική ευθύνη, επικαλούνται την συλλογική ευθύνη ή την ατομική ευθύνη των πολιτών, ποτέ όμως δεν αναλαμβάνουν την δική τους πολιτική και ουσιαστική ευθύνη.

Το 2024, οι πολίτες στέκονται άπραγοι και βουβοί μπροστά σε όλα τα παραπάνω.

Όχι πια. Αποφάσισα να μιλήσω ανοικτά και δημόσια για την δική μου εμπειρία, για την αναλγησία ενός κράτους που άφησε έναν άρρωστο ηλικιωμένο να περιμένει το ασθενοφόρο πάνω από δύο ώρες.

Έναν άνθρωπο που πλήρωσε με το παραπάνω φόρους και ασφαλιστικές εισφορές, για να καταλήξει στην δύση της ζωής του να παίρνει μια σύνταξη που δεν του έφτανε για να ζήσει και να μην έχει ούτε την αυτονόητη άμεση συνδρομή του ΕΚΑΒ, όταν την χρειάστηκε.

Δεν αποφάσισα να μιλήσω δημόσια επειδή έχασα τον πατέρα μου. Όπως είπα νωρίτερα, δεν είμαι βέβαιος ότι έπαιξε κάποιο ρόλο αυτή η καθυστέρηση του ΕΚΑΒ.

Αποφάσισα να μιλήσω γιατί και σήμερα, ίσως αυτή την στιγμή που γράφω αυτές τις γραμμές, ένας άλλος πατέρας ψυχορραγεί περιμένοντας ένα ασθενοφόρο που δεν έρχεται. Ένας άλλος γιος, φωνάζει στο τηλέφωνο απελπισμένος και εισπράττει την ίδια ψυχρή απάντηση. «Κάντε λίγη υπομονή κύριε».

Για κάθε πατέρα, για κάθε γιο, για κάθε μάνα. Ας σπάσει επιτέλους η σιωπή.
Ας γίνει ο πόνος οργή κι ας φτάσει το ουρλιαχτό παντού, να τρομάξουν εκείνοι που έχουν
την ευθύνη, που έκαναν την ανθρώπινη ζωή τζόγο και την αξιοπρέπεια κουρέλι.

Δεν μπορεί να πεθαίνουν άνθρωποι επειδή μπήκαν σε ένα τρένο.
Δεν μπορεί να πεθαίνουν άνθρωποι επειδή έβρεξε.
Δεν μπορεί να πεθαίνουν άνθρωποι επειδή πήρε φωτιά ένα δάσος.
Δεν μπορεί να πεθαίνουν άνθρωποι επειδή δεν ήρθε το ασθενοφόρο.

Στην μνήμη όλων όσων βίωσαν την αναλγησία και την αδιαφορία.
Στην μνήμη όλων όσων χάθηκαν.

Στην μνήμη του πατέρα μου Λουΐζου...